

- × ขีตวิญญูการปฏิบัติของนักเรียม นักจิตวิทยาทราบดีว่าความไม่เต็มใจที่จะตระหนักในความสำคัญของการปฏิบัติทางอารมณ์มากกว่าความรู้ อารมณ์มีความสำคัญมากกว่าการแสวงหาของสติปัญญา (Cross and Cross (๕, ๗ ๑๑๑) กล่าวว่า "อารมณ์เป็นเครื่องกระตุ้นสติปัญญาในบุคคลที่มีเหตุผลตนเองในขณะที่บุคคลนั้นตกอยู่ในอารมณ์" (An emotion is dynamic; it stimulates behavior that makes the person less rational as the emotion takes possession of him)
- × การปฏิบัติที่ไม่ดีของนักเรียมมีความสัมพันธ์กับทัศนคติการไม่สนใจต่อความรู้สึก และความรู้สึกของงาน ความสำคัญของการปฏิบัติทางอารมณ์นั้น เป็นสาเหตุสำคัญของความผิดพลาดของนักเรียม อาจจะทำให้ในนักเรียมที่มีสติปัญญาในทางอื่นไม่ถึงประสงฆ์มากนัก ในสถานการณ์เรียม ความวิตกกังวล (anxiety) ที่เกิดขึ้นกับนักเรียมมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพของนักเรียมเช่นกัน เป็นที่น่าที่นักเรียมที่วิตกกังวลจะขาดใจเพราะกลัวที่จะผิดพลาดเพราะขาดเวลาจำกัด ความกลัวดังกล่าวจะทำให้ในนักเรียมที่สติปัญญาดีเพียงเล็กน้อยในโรงเรียน หรือทำให้ถึงจุดรวมของความล้มเหลว ซึ่งที่ละเลไม่ได้โดยสาเหตุใด ในสาขาของทราบดีว่าไม่ช้าจะเห็นว่านักเรียมคนนั้นเกิดจรรยา (๑๒) ฉะนั้น ถ้าความรู้สึกในอารมณ์สำคัญและดีเป็นสิ่งของการปฏิบัติที่ดีของการเรียมของนักเรียมแล้ว การปฏิบัติทางสติปัญญาจะขาดประสิทธิภาพ เรียมของนักเรียมไม่ใช่ว่าการวิจัยที่โดยตรงกับผลการวิจัยของ Wickson ในข้อที่ว่าความรู้โดยอารมณ์ในสติปัญญาต่างๆ ที่อยู่ในลักษณะของการปฏิบัติ "ไม่" ในทัศนะของนักจิตวิทยา (๑)

เหตุผลของสติปัญญาและการปฏิบัติ

ในการพิจารณาการปฏิบัติของนักเรียม ทั้งความรู้ดีและความรู้สึกต่างก็เป็นความสำคัญของการควบคุมสติปัญญาที่ดีที่สุด คือเห็นว่าการเรียมที่มีการปฏิบัติ "ดี" หรือ "ไม่ดี" นั้น สามารถจะตัดสินได้โดยความเข้าใจการเคารพเชื่อฟัง ทัศนคติทางอารมณ์ และความถูกต้องของข้อมูล เป็นเหตุสำคัญ จำนวนและของความรู้สึกที่ใช้เหตุผลทางสติปัญญาสูงกว่าจำนวนของความรู้ดีที่ใช่ เหตุนี้เกิดขึ้นกับในการพิจารณาการปฏิบัติ "ดี" ของนักเรียมหลายและนักเรียมหญิง และการปฏิบัติ "ไม่ดี" ของนักเรียมชาย และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นว่าความรู้สึกเป็นอารมณ์สำคัญของเหตุผลทางสติปัญญาสูงกว่าความรู้ดี เหตุนี้ทางสติปัญญาเห็นว่าเป็นสำคัญโดยแท้ การเข้าใจผิด การรวมสติปัญญาต่างๆ ในสิ่งอื่น และการปฏิบัติ "ดี" นั้นเป็นเหตุที่อาจจะเนื่องมาจากลักษณะของวัฒนธรรมไทย ความวัฒนธรรมไทยเก่า ไทยเฉพาะอย่างหนึ่งในสมัยโบราณ เกี่ยวกับโครงสร้างของครอบครัวไทยเรียมที่เด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิง

จากเนื้อหา ผู้หญิงที่ถูกรบกวนโดยเสียงเพลงมักจะอยู่ในทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นงานการอะไรก็ตามผู้ถูกรบกวนจะออกมาแสดง จากบทของผู้หญิงส่วนใหญ่เป็นงานบ้าน แต่ในปัจจุบันละครโทรทัศน์โดยทางสถานีวิทยุมีโครงสร้างทั้งกลางวันและในเวลากลางคืนของทุกสถานีโทรทัศน์บางเรื่อง เช่นสถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกและสื่อสารมวลชนเป็นต้น เขามองเห็นว่าทุกสถานีโดยมากของความสามารถของผู้รับใช้ทางวิทยุโทรทัศน์เป็นสิ่งถูกรบกวนทางสังคมอย่างหนึ่งมากกว่าผู้หญิงเนื่องจากมีเสียงรบกวนที่มีขีดจำกัดอยู่ในลักษณะอื่นๆ จึงอาจจะเป็นไปได้ว่าผู้หญิงถูกรบกวนจากความสำคัญของผู้รับใช้ทางสังคมมากกว่าผู้ชาย

มีข้อที่น่าสนใจเกี่ยวกับวิธีการวัดการปรับตัว "ไม่ดี" ของนักวิจัยหญิงนี้ คือเขาเห็นความสำคัญของการวัดความเข้มฤทธิของเสียงมากกว่าผู้ชาย แต่ในวิธีการวัดการปรับตัว "ไม่ดี" ของนักวิจัยชาย ผู้หญิงเห็นความสำคัญของการวัดความเข้มฤทธิของเสียงมากกว่าผู้ชาย และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$) หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ผู้หญิงและชายใช้ชื่อของการวัดความเข้มฤทธิของนักวิจัยเป็นอันดับในวิธีการวัดการปรับตัว "ไม่ดี" ของนักวิจัยที่มีเสียงรบกวนด้วยตนเอง เขาบอกว่า การที่นักวิจัยชายขาดความเข้มฤทธิต่อ เช่นเสียงรถ ก็ดูยากจะเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ผู้หญิงจะเห็นเป็นเรื่องสำคัญ และในทำนองเดียวกัน นักวิจัยหญิงชอบรถ ผู้หญิงก็จะเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ผู้ชายจะเห็นเป็นเรื่องสำคัญ การที่ผู้ใดจะหนักใจในความเข้มฤทธิของเสียงก็จะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีสำหรับหญิงของนักวิจัย แต่อย่างไรก็ตาม ความเข้มฤทธิของเสียงที่สูงก็อาจจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีในกรณีของนักวิจัยชาย และจะเห็นว่าความเข้มฤทธิของเสียงในการเรียนเป็นสิ่งที่ดีทั้ง ผู้ชายและ ผู้หญิง และตนเองต้องการหนักใจไม่ชอบรถสักใด ก็จะเป็นประโยชน์หรือหวังในการเรียน เพื่อให้สติปัญญาบางอย่างนั้นอาจจะเห็นเป็นประโยชน์หรือมากกว่าการใช้ความพยายามที่จะทำให้เกิดความเข้มฤทธิของในการเรียนเกิดผลมากขึ้นไปแล้ว ถึงแม้จะมีผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับผู้ชายก็ของนักวิจัยได้

นอกจากนี้ผลของการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงซึ่งเป็นตัวอย่างประชากรของการวิจัยนี้ใช้เกณฑ์ในการพิจารณาการปรับตัวของนักวิจัยชายเหมือนกับเกณฑ์ของผู้หญิงซึ่งเป็นตัวอย่างประชากร

๖๖ Beilin และ Werner (๒) คือเป็นมากในเรื่องการควบคุมสติปัญญา โดยความอดทน และความเคารพเชื่อฟัง ทั้งนี้เขาเห็นว่า เป็นสิ่งของผู้หญิงของทุกสังคม ผู้ชายจะยอมรับกันว่า เป็นผู้ชายที่ผู้หญิงควรจะมีใจเป็นของตัวเอง

ผลของครูที่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครูและครูที่ไม่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครู

ในการพิจารณาการปรับตัว "ที" ของค่าเบี่ยงเบน จำนวนร้อยละของครูที่ไม่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครูมากกว่าจำนวนร้อยละของครูที่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครู และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .005$) ระหว่างจำนวนร้อยละของครูสองประเภทนี้ใช้เกณฑ์การการควบคุมชนิดเป็นเกณฑ์การควบคุมชนิดที่ครูที่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครู เห็นว่ามีความสำคัญสูงในการปรับตัวไม่เด่นชัดว่า ถูกทอดทิ้งโดย และมีความสำคัญ ส่วนครูที่ไม่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครูมีความเห็นว่าการประพฤติ มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน การงานและชีวิตที่สูง และมีความถูกทอดทิ้งโดยเป็นเกณฑ์สำคัญในการพิจารณาการปรับตัว "ที" ของค่าเบี่ยงเบน เป็นที่น่าสังเกตว่า จำนวนร้อยละของครูที่ไม่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครูใช้เกณฑ์ทางอารมณ์ (2.24) สูงกว่าจำนวนร้อยละของครูที่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครู (2.10) และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .005$) แต่จำนวนร้อยละของครูที่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครูใช้เกณฑ์ทางสังคม (2.20) สูงกว่าจำนวนร้อยละของครูที่ไม่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครู (2.14) และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .005$) เปรียบเทียบกับการใช้เกณฑ์ทางลักษณะทางกายภาพนอกใจทั่วไป ซึ่งจำนวนร้อยละของครูที่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครู (2.14) สูงกว่าจำนวนร้อยละของครูที่ไม่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครู (2.10) และทั้งนี้เห็นว่าครูทั้งสองประเภทนี้ต่างก็ตระหนักในความสำคัญของ เกณฑ์การปรับตัวโดยตรงกัน

ครูที่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครูและครูที่ไม่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครู มีความไม่เชื่อมั่นในการใช้เกณฑ์ทางด้านจิตใจกันในการพิจารณาการปรับตัว "โมที" ของค่าเบี่ยงเบน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการใช้ เกณฑ์ทางด้านอารมณ์ โดย เฉพาะอย่างยิ่งการใช้ เกณฑ์ทางสังคมมีความความสอดคล้องกันมากที่สุด ครูทั้งสองประเภทนี้ต่างก็เห็นว่า เกณฑ์การการควบคุมชนิดมีความสำคัญสูงในการพิจารณาการปรับตัว "โมที" ของค่าเบี่ยงเบน จำนวนร้อยละของครูที่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครูใช้ เกณฑ์การการควบคุมชนิดมีค่าเท่ากับ 44.20 โดยเห็นว่าการศึกษาแบบเดิม มีปัญหาทางวินัย ในสถานการณ์ไทย และการเห็นแก่ตัว เป็นเกณฑ์สำคัญที่สุด ครูที่ไม่แยกศึกษาในสถานฝึกหัดครูใช้ เกณฑ์การการควบคุมชนิดมีร้อยละ 40.22 และเห็นว่าค่าเบี่ยงเบนของการปรับตัว "โมที" โดยค่าเบี่ยงเบนคือ เห็นแก่ตัว ซึ่ง และยอมรับความผิด จะเห็นได้ว่า เกณฑ์การการควบคุมชนิดทั้งสองประเภทนี้ในการพิจารณาการปรับตัว "โมที" ของค่าเบี่ยงเบนมีลักษณะคล้ายกันมาก และบางอันก็เป็นเกณฑ์ร่วมระหว่างครูสองประเภทนี้ เห็นว่าเห็นแก่ตัว เป็นต้น

ในการพิจารณาเปรียบเทียบ "ดี" ของนักเขียนหญิง ครูที่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครูและครูที่ไม่
 ไม่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู เห็นว่าการใช้ เกณฑ์ทางการควบคุมคุณภาพมีผลมีความสำคัญมากที่สุด ระยะเวลา
 ๓๖,๖๓ และ ๔๔.๐๔ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .๐๐๑$) ครูที่เพศศึกษา
 ในสถานับฝึกหัดครู เห็นว่านักเขียนหญิงที่มีการรับตัว "ดี" จะต้องมีคุณสมบัติเชิงปฏิบัติสูง มีกิริยา
 นรชนากเรียบร้อย และมีความสุภาพอ่อนโยน และครูที่ไม่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครูมีความเห็นว่า
 เกณฑ์ทางการควบคุมคุณภาพมีผลสำคัญในการพิจารณาการรับตัว "ดี" ของนักเขียนหญิงโดยเกณฑ์การ
 เชื้อสูงปฏิบัติ กิริยานรชนากเรียบร้อย และวุฒิศึกษามูลของสังคม ครูทั้งสองประเภทไม่คอยตระหนัก
 ในความสำคัญของการใช้ เกณฑ์ทางการควบคุมคุณภาพ ครูที่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครูใช้ เกณฑ์ทางการควบคุมคุณภาพระยะ ๑.๕๖
 และครูที่ไม่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครูใช้ระยะ ๓.๐๐ ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ครูที่
 เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู เห็นความสำคัญของการใช้ เกณฑ์ทางสังคม, ความสัมฤทธิ์ผล, ความสามารถ
 และความสนใจ มากกว่าครูที่ไม่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู แต่ครูที่ไม่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครูเห็น
 ความสำคัญของการใช้ เกณฑ์ทางลักษณะทางกายภาพนอกใจมากกว่าครูที่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู
 และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .๐๐๑$)

เกี่ยวกับพิจารณาการรับตัว "ไม่ดี" ของนักเขียนหญิง ครูที่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู
 และครูที่ไม่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู เห็นความสำคัญของการใช้ เกณฑ์ทางการควบคุมคุณภาพมีผลสูงที่สุด
 ระยะ ๓๓.๘๖ และ ๔๖.๔๐ ตามลำดับ และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .๐๐๑$) เกณฑ์
 ทางการควบคุมคุณภาพมีผลสูงซึ่ง เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู เห็นว่าสำคัญโดยนัก มีปัญหาทางวินัย กิริยา
 นรชนากไม่เรียบร้อย และการขาดความรับผิดชอบ ส่วนครูที่ไม่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู เห็นว่านักเขียนหญิง
 ที่ขาดความรับผิดชอบ เรื่องข้อไม่ได้ มีปัญหาทางวินัยและการพูดจา เป็นนักเขียนที่มีการรับตัว "ไม่ดี"
 ครูทั้งสองประเภทไม่คอยตระหนักในความสำคัญของการใช้ เกณฑ์ทางความสัมฤทธิ์ผล เพราะเชื่อว่า
 ครูที่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครูใช้ เกณฑ์ทางความสัมฤทธิ์ผลเพียงระยะ ๖.๕๖ และครูที่ไม่เพศศึกษา
 ในสถานับฝึกหัดครูใช้เพียงระยะ ๒.๕๖ เท่านั้น นับว่าพิจารณาการรับตัว เกณฑ์ทางลักษณะอื่นๆ และมีความ
 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .๐๐๑$) ในการกำหนดความสำคัญของการใช้ เกณฑ์ทางความสัมฤทธิ์ผลระหว่าง
 ครูทั้งสองประเภทนี้ ครูที่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู เห็นความสำคัญของการใช้ เกณฑ์ทางการควบคุม
 ความสามารถและความสนใจมากกว่าครูที่ไม่เพศศึกษาในสถานับฝึกหัดครู แต่ครูที่ไม่เพศศึกษาในสถานับ
 ฝึกหัดครู เห็นความสำคัญของการใช้ เกณฑ์ทางลักษณะทางกายภาพนอกใจมากกว่าครูที่เพศศึกษาใน
 สถานับฝึกหัดครู

จะเห็นได้ว่าในการพิจารณาการปรับตัวของนักเรียน ครูที่เคยศึกษาในสถานที่มีหลักสูตร
 เห็นความสำคัญของเกณฑ์ต่างๆ ถ่วงชั่งกว่าครูที่ไม่เคยศึกษาในสถานที่มีหลักสูตร คือใช้เกณฑ์ความ
 คำนึงระมัดระวังในการพิจารณาการปรับตัวของนักเรียน มีในแง่เกณฑ์ความใส่ใจในคำหนึ่ง
 ถึงความสำคัญของเกณฑ์อื่นๆ ทั้งนี้อาจเป็นข้อดีเนื่องจากการที่หลายบทในทางวิชาการศึกษา
 และจิตวิทยาจากสถานที่มีหลักสูตร สถานที่มีหลักสูตรย่อมจะบรรจุวิชาการศึกษาและจิตวิทยาไว้ในหลักสูตร
 อย่างกว้างขวาง เช่น จิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาทั่วไป ฯลฯ เมื่อหาวิชาในหลักสูตรดังกล่าวอาจมี
 อรรถาธิบายที่ให้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนชั้น ครูที่ผ่านสถานที่มีหลักสูตรจะได้รับการ
 อบรมในกระบวนการที่มีระบบที่ชัดเจน เด่นชัดมากกว่าของนักเรียนอื่นๆ การแต่งกายร่างกาย อบรม
 สังคม และสติปัญญา ฉะนั้นครูที่เคยศึกษาในสถานที่มีหลักสูตรจึงควรมีความใส่ใจเชิงจิตวิทยาในการ
 ปรับตัวของนักเรียนโดยใช้เกณฑ์หลายเกณฑ์ประกอบกันมากกว่าครูที่ไม่เคยศึกษาในสถานที่มีหลักสูตร จึงมี
 ความสัมพันธ์ของการวิจัยนี้

เกณฑ์ของครูที่ใฝ่หาปริญญาเอกกับปริญญาโท และครูที่ใฝ่หาปริญญาโทกับปริญญาตรี

ในการพิจารณาการปรับตัว *^๓ ของนักเรียนหญิง จำนวนร้อยละของครูที่ใฝ่หาปริญญาตรีกับ
 ปริญญาโทใช้เกณฑ์ความสามารถและความสนใจสูงสุดเท่ากับ ๘๘.๐๐ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบเกณฑ์จำนวน
 ร้อยละของครูที่ใฝ่หาปริญญาโทกับปริญญาตรีใช้เกณฑ์ความสนใจเท่ากับ ๗๖.๐๐ แล้ว จะมีความแตกต่าง
 อย่างมีนัยสำคัญ ($p < .๐๕$) ครูที่ใฝ่หาปริญญาเอกกับปริญญาโทเห็นว่านักเรียนหญิงที่หารปรับตัว
 *^๓ โดยผ่านเป็นอันดับความสนใจในการเรียนและการงาน มีความสามารถในการเรียนและการงาน สูง
 มีความสนใจสูง และรู้จักแก้ปัญหาเฉพาะตัว จำนวนร้อยละของครูที่ใฝ่หาปริญญาโทกับปริญญาตรี
 ใช้เกณฑ์ความสนใจสูงสุดเท่ากับ ๗๖.๐๐ และเมื่อเปรียบเทียบเกณฑ์จำนวนร้อยละของครูที่ใฝ่หาปริญญาตรี
 กับปริญญาโทใช้เกณฑ์ความสนใจเท่ากับ ๗๕.๐๕ แล้ว จะมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .๐๐๑$)
 เกณฑ์ความสนใจสูงสุดของครูที่ใฝ่หาปริญญาโทกับปริญญาตรีเห็นว่ามีความสำคัญที่สุดคือ การรวมกิจกรรม
 ต่างๆ ในสังคม เป็นผู้นำ และให้คำปรึกษาเมื่อมีความสงสัย ความสนใจ อาจกล่าวได้ว่าครูที่ใฝ่หาปริญญา
 ตรีกับปริญญาโทพิจารณาการปรับตัว *^๓ ของนักเรียนหญิงโดยเห็นความสำคัญของเกณฑ์ความ
 สามารถและความสนใจมากที่สุด และครูที่ใฝ่หาปริญญาโทกับปริญญาตรีเห็นความสำคัญของเกณฑ์ความ
 สังคมมากที่สุด เห็นการปรับตัวจากการปรับตัวของนักเรียนในวงกว้าง ยกเว้นในชั้นเรียน ไม่อาจจะกล่าวได้
 เฉพาะที่ไม่ได้หาเกณฑ์ของครูประเภทใดที่มีความสำคัญกว่ากัน ความสามารถและความสนใจเป็นองค์

ปรารถนาที่จะอยู่ข้างหนึ่งของ การเรียนรู้ ในบ้านของเขาร่วมกัน พฤติกรรมทางสังคมที่ผิดปกติจะไม่แสดง การปฏิบัติตัวของนักวิจัย Rogers (๑๑) มีความเห็นว่า นักวิจัยสนใจในพฤติกรรมที่เป็นปรปักษ์ต่อสังคม (Antisocial behavior) นักวิจัยคนนี้จะไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้ ในปัญหาการปฏิบัติตัวของนักวิจัยคนนี้เป็นข้อยกเว้น สำหรับเกณฑ์ทางความสามารถและความสนใจ ที่สามารถส่งผลกระทบต่อปฏิบัติตัวของนักวิจัยคนอื่น การที่ครูใจกว้างนักวิจัยบางคนมีความสามารถ ของนักวิจัยที่จะทำให้อาจารย์ใจ จะทำให้เด็กเรียนเกิดความวิตกกังวลมากขึ้น มีการตอบสนองของชั้นเรียน ถึงการปฏิบัติตัวไม่ได้ (nonadjustive responses) และมีอาการต่างๆ ของโรคประสาท (๑๑)

ในการศึกษาการปฏิบัติตัว "ไม่ดี" ของนักวิจัยหญิง จำนวนร้อยละของครูที่ใฝ่รักปฏิญาณตนต่อ ปฏิญาณทางครูและครูที่ใฝ่รักปฏิญาณทางครูกลุ่มปฏิญาณอื่น โรงเรียนต่างอารมณ์สูงสุด ๑๘.๕๔ และ ๒๖.๒๒ ตามลำดับ แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .๐๕$) ครูที่ใฝ่รักปฏิญาณทางครูกลุ่มปฏิญาณอื่น เป็นความสำคัญของเกณฑ์ทางอารมณ์มากกว่าครูที่ใฝ่รักปฏิญาณทางปฏิญาณทางครู เกณฑ์ทางอารมณ์ ครูที่ใฝ่รักปฏิญาณกลุ่มปฏิญาณทางครู เป็นว่าสำคัญที่สุดในการศึกษาการปฏิบัติตัว "ไม่ดี" ของนักวิจัย หญิง คือ มีความซื่อสัตย์ ไม่รู้จักตน และไม่รับฟังความคิดเห็นของตนเอง สำหรับครูที่ใฝ่รักปฏิญาณทางครู กลุ่มปฏิญาณอื่นเป็นความสำคัญของเกณฑ์ทางอารมณ์ในเรื่องความสามารถและไม่รับฟังความคิดเห็นของตนเอง เช่นกัน จะเห็นได้ว่าในการใช้เกณฑ์ทางอารมณ์ระหว่างครูสองประเภทนี้ จะมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญระหว่างจำนวนร้อยละของครูสองประเภทนี้ ระหว่างครูทั้งสองประเภทที่ใช้เกณฑ์อื่นเกี่ยวกับ การศึกษาการปฏิบัติตัว "ไม่ดี" ของนักวิจัยหญิง นอกจากนั้นจำนวนร้อยละของครูที่ใฝ่รักปฏิญาณตนต่อ ปฏิญาณทางครูใจ เกณฑ์ทางสังคม (๒๖.๐๔) สูงกว่าจำนวนร้อยละของครูที่ใฝ่รักปฏิญาณทางครูกลุ่มปฏิญาณ อื่น (๑.๕๐) และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .๐๕$)

ครูที่ใฝ่รักปฏิญาณตนต่อปฏิญาณทางครูและครูที่ใฝ่รักปฏิญาณทางครูกลุ่มปฏิญาณอื่น มีความนิยม เยี่ยมชมและเห็นชอบกันมากในการใช้เกณฑ์ต่างๆ ในการพิจารณาการปฏิบัติตัว "ดี" ของนักวิจัยชาย และ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างจำนวนร้อยละของครูทั้งสองประเภทนี้ในการใช้เกณฑ์แต่ละ หมวด ครูทั้งสองประเภทมีความเห็นตรงกันว่า เกณฑ์สำคัญที่สุดที่ใช้ในการพิจารณาการปฏิบัติตัว "ดี" ของนักวิจัยชายคือเกณฑ์ทางอารมณ์เป็นหลัก จำนวนร้อยละของครูที่ใฝ่รักปฏิญาณอื่นกลุ่มปฏิญาณทาง ครูใจ เกณฑ์เดาที่ ๕๐.๐๔ โทษแต่นักวิจัยชายที่พิจารณาการปฏิบัติตัว "ดี" จะคงเป็นปฏิสัมพันธ์ มีความ ถูกต้องนิยม และเป็นปฏิสัมพันธ์อิสระ สำหรับครูที่ใฝ่รักปฏิญาณทางครูกลุ่มปฏิญาณอื่นใจ เกณฑ์ทางอารมณ์

